

KAPITOLA 1

JSEM RAFE KHATCHADORIAN, TRAGICKÝ HRDINA

Připadne mi stejně poctivé, jako že je dneska fakt *mizerný* den, že tenhle příběh totálního zoufalství a strastí začnu u toho, jak se já, moje obludná sestra Georgia a Mlčenlivý Leonardo mačkáme jako zahnívající sardinky na zadním sedadle policejního auta v okrsku Hills Village.



Je to ubohý rodinný výjev, kterého si nepřejte být součástí, a to myslím vážně. K politováníhodnému incidentu s místní policií se ještě vrátím. K tomu, abych vám takovou katastrofu dokázal vylíčit, musím napřed sebrat síly.

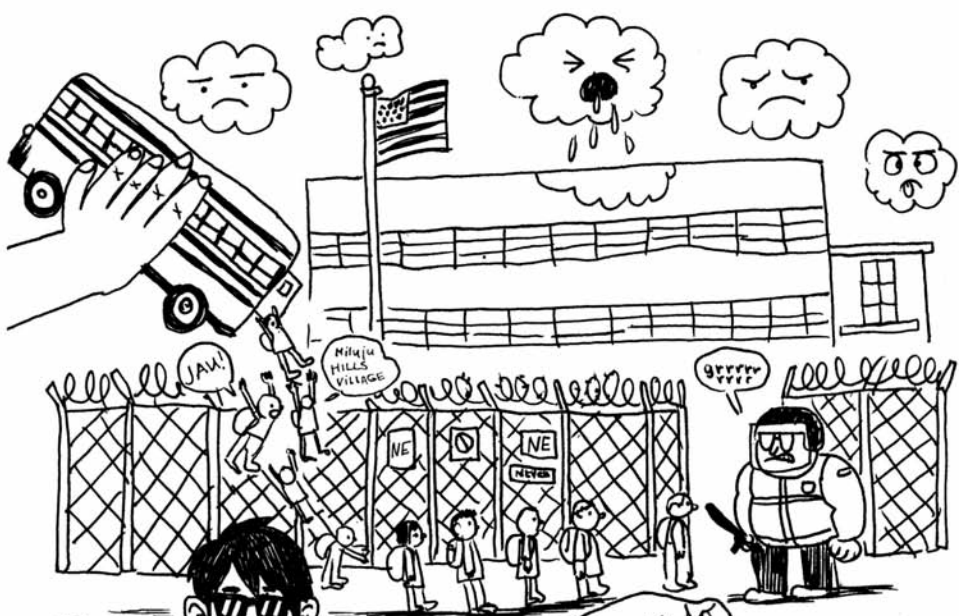
Takže tady ji máme, *tramtadadá*, moji milí knihomolové – a vy všichni, kdo si potřebujete přidat novou položku do čtenářského deníku –, pravdivou autobiografii mého dosavadního života. Obávané roky na druhém stupni. Jestli jste někdy chodili na druhý stupeň, už mi určitě rozumíte. Jestli na druhý stupeň ještě nechodíte, brzy pochopíte.

Jenže co si budeme nalhávat: Pochopit mě – myslím *opravdu* pochopit mě a můj ztřeštěný život – není tak jednoduché. Proto mám takový problém najít někoho, komu bych se mohl svěřit. Abych pravdu řekl, nevím, komu můžu důvěřovat. A tak většinou nedůvěřuju nikomu. S výjimkou mojí mámy Jules. (Alespoň většinou.)

No schválně, jestli budu moct důvěřovat vám. Napřed tedy něco o mně.

Tohle jsem mimochodem já, po příjezdu do „vězení“ – známého také pod názvem Základní škola Hills Village – v Julesině terénním autě. Musím zmínit, že autorem obrázku je Mlčenlivý Leonardo.

Ale abych se vrátil ke svému vyprávění, ještě jednomu člověku přece jen důvěřuju. A tím je právě zmíněný Leonardo.



RRRRRRRR



Hele, wiiij si ~~si~~ do
be ŠKOLE!



TUT
TUT

VRRRRR

Leo je Blázen s velkým B a Magor s velkým M, ale všechno tak nějak ukotvuje ve skutečnosti.

Teď uvedu několik dalších lidí, kterým nedůvěřuju ani co by se za nehet vešlo.

Je to učitelka Harpyje Donatellová, ale klidně jí můžete říkat i Dračice. Učí angličtinu a taky má na starost můj oblíbený předmět v šesté třídě – výuku PO ŠKOLE.



A taky Ida Strickerová,
zástupkyně ředitele.
Ida má pod palcem
prakticky každý nádech,
který kdokoliv na naší
škole vtáhne do plíc.

A vedle nich je to
i Georgia, moje ultravlezlá,
ultraprotivná, ultraspratkovitá
sestra, jejíž jedinou kladnou

vlastností je to, že vypadá, jak Jules

mohla vypadat ve čtvrté třídě.

Na seznamu mám ještě
více lidí, ale k těm se
dostaneme časem. Nebo
možná taky ne. Nejsem
si totiž úplně jistý, jak
se tohle všechno vyvrbí.
Jak už jste nejspíš
poznali, tohle je moje
první plnohodnotná
knížka.

Ale zdržme se ještě
chvilku u naší rodiny.

Docela bych se o ní chtěl
rozepsat, ale jak poznám, že

se vám můžu svěřit se všemi svými nepříjemnými
osobními věcmi – jako je třeba to vyprávění o pohromě



související s tím policejním autem? Co jste vlastně zač? *V hloubi duše, co jste zač?*

Jste v podstatě hodní, docela slušní lidé? A kdo to tvrdí? Vy to tvrdíte? Říkají to vaši rodiče? Říkají to vaši sourozenci?

Tak jo, v duchu možného přátelství mezi námi – a tohle je pro mě vážně moc důležité – se vám svěřím s ještě jednou osobní věcí.

Takhle jsem ve skutečnosti vypadal, když jsem toho prvního rána v šesté třídě přijel do nové školy.

Ještě spolu kamarádíme, nebo už jste nade mnou zlomili hůl?

Hej – *nikam nechodte* – jo?

Docela se mi pozdáváte.

Vážně. Alespoň umíte

poslouchat. A věřte mi,

že z toho, co vám

povyprávím, se

posadíte na zadek.

